

Villei Lóránt

Szerelem első érintésre

Hosszú, keskeny pódiumon, tele aggodalommal lépegettem előre a piros tűsarkú cipőmben. A szemfestékem biztosan elkenődött, szent isten, gondoltam, hogy nézhetek ki! Az emelvény két oldalán lenn középkorú, kövér, gusztustalan, izzadságszagú férfiak ültek, és izgatottan hadonásztak a kezükkel. Egyikük azt mondta, hogy milyen gyönyörű, a másik, hogy évek óta nem látott ilyen csodát, a harmadik odalépett hozzám és megsimogatta a lábamat. De én tudtam, hogy az egész csak színjáték. Azt viszont nem, mindez mire megy ki. Miért vagyok itt, és ezek a férfiak mit akarnak tőlem? A pódium végét hatalmas tükör zárta, ahol végre megláthattam magamat teljes életnagyságban. Teljesen meztelen voltam, aszott mellű, töpörödött vénasszony. – Nem én vagyok – szakadt ki belőlem a kiáltás. Ekkor hatalmas üdvivalgás tört ki. Egy sápadt arcú, kalapos alak odalépett hozzám és koszorút akasztott a nyakamba. Lekaptam a koszorút és rápillantottam. Halotti koszorú volt. Az éjjeliszekrényemről ekkor leesett a szemüvegem és rípiyára tört. Fölébredtem. Ma péntek van.

Kedden és pénteken jöttek hozzám a vendégek, de a péntek volt az erősebb napom. Ilyenkor általában korábban keltem és hosszasan készülődtem. Nem kell semmi különösre gondolni, egyszerűen csak szépítkeztem. Pályám kezdetén erre alig volt szükség. Kócosan, szakadtan és smink nélkül is Cukorfalatnak, Tündibündinek és Barbibabának becéztek negyvenen túli vendégeim. Néha kiérdemeltem ennél szokatlanabb neveket is: Aranyhórcsög, Szexirénke, Bájdinamit. Leginkább egy gyengéd becenévre emlékszem, amelynek hallatán – úgy tizenöt éve – libabőrös lett a hátam. Ez a név mélyről és szívből szakadt ki a száján: Gyöngypunci. A gyöngy szót eszelős érzékiséggel ejtette ki, a punci szinte nem is hallatszott, mégis egész testemben, és nemcsak ott, bizsereggni kezdtem olyankor. Hát persze, kapott még egy esélyt, hogy összeszedje magát és felülírja a róla addig kialakult véleményemet. Nem emlékszem, hogy ez egyszer is sikerült volna neki.

Az utóbbi időben a kamatyoló negyvenen túliak elmaradtak, helyükbe a harmincasok, sőt a húszas éveiket sportosan átdöngető fiatal üzletemberek léptek, és minél közelebb kerültem az ötvenhez, annál lelkesebben dörgölőztek hozzám. Némelyikük levakarhatatlan volt. Kezüket-lábukat törték, hogy a kedvemben járjanak. Jegyet vettek a Madonna-koncertre, ajándékkosárral leptek meg a szeretet ünnepein, és egyetlen cél vezérelte őket, hogy minél nagyobbat élvezzek a velük való intim együttlét során. Valentin-nap volt a csúcsadakozás napja. Ilyenkor a városi küldöncszolgálat reggeltől estig hordta a gáláns ajándékokat, a mobiltelefon-hálózat pedig összeomlott a rengeteg gyengéd üzenettől.

Volt egy fiú, aki túltett valamennyin. Még csak tizenkilenc éves volt, és ahegyett, hogy a hasonló korú lányokat hajkurászta volna, teljesen rám kattant. En meg csaknem a nagyanyja lehettem volna. Fél napokra bérelt ki, és minden percet gondosan megtervezett. Egyik kedves szokása volt, hogy hosszas

vetkőztetés után, amikor már nem maradt mit levennie rólam, felemelt az ablakpárkányra és onnan csurgatott lefelé milliméterről milliméterre, nyelvével végignyalogatva a testemet. Hátborzongató volt.

Biztosan tudom, miért lettem az, aki. Pontosabban, ami. Nyolcéves koromban dőlt el, ez nem is kérdés. Egy kedves mesesorozat, a *My Little Pony* avatkozott közbe és vetett véget addigi tépelődéseimnek az élet értelmét illetően. Szüleim egy videókölcsönzből vették ki hetente az egyes részeket. Persze ki kellett érdemelni a folytatást. Így volt olyan hét, hogy mese nélkül maradtam. Nem vagyok szenvedő típus, ezért hamar hozzászoktattak a feltétlen engedelmességhez. Ezt a módszert én is kamatoztattam volna a gyermeknevelésben, de nem állt mellém a szerencse, egyetlen gyermeknek sem jutott eszébe, hogy engem válasszon anyjának. Arra a bizonyos napra egészen pontosan emlékszem. Ültem a rózsaszín pettyes karosszékemben és banánt majszoltam. Anyám apámmal színházba készült, a legszebb ruháját készült felvenni, és amikor félmeztelenül bejött a szobámba a kazettával, lazán a vállamat súrolva a kezével, szabályosan gyönyörködtem hibátlan szépségében. Még mondtam is neki, anyu, te vagy a világ legszebb anyukája, ami érzékelhetően jólesett neki, de csak annyit kérdezett: – Mamlasz, a kis póni nem elég neked, mást is akarsz? – Mintha tudta volna, hogy mást is akarok. A kazettát elindította, majd kiviharzott a szobából. Még annyit kiáltott felém, hogy ne vegyek fel egyetlen telefont sem, és ne nyissak ki egyetlen ajtót sem, ha csengetnek. Hogyan is tettem volna. Ha tényleg a *Little Pony* folytatása lett volna a kazettán, akkor is elmerültem volna a látnivalóban, de nem a *Little Pony*, hanem a *Little Baby* sugárzott a tévékészülekről. Még soha nem láttam korábban hasonló dolgokat. A *Little Baby* szőkén viháncolt végig a filmen, hatalmas mellekkel, műkörmökkel és műszempillákkal. És ahogy később és mostanában rólam, úgy róla se nagyon lehetett levakarni a férfiakat. Legalábbis a film végéig. Akkor döntöttem el, hogy filmszínésznő leszek, a meztelen, szőke és nagymellű fajtából. Filmszínésznő, akinek az a dolga, hogy örömet okozzon a férfiaknak.

A hét többi napján általában pihentem, Mamlasz kutyámat sétáltattam és barátnőztem. Negyvennyolc éves Zsuzsa barátnőm pár éve elvitt egy jósnőhöz, akit eddig mindenki csak magasztalt. Zsuzsának azt mondta ez a nagy, tehéntermetű asszony, hogy hamarosan gyökeres változások köszönnek be az életébe. Ezt Zsuzsa úgy értelmezte, hogy le kell szoknia a dohányzásról, és persze még többet kezdett szívni ezután. Majd minden átmenet nélkül lemondta a hétfői és szerdai napját a lakásomon, ahol könyvelői irodát tartott fenn. Ez rossz előjel volt, mert a rezsit eddig közösen fizettük, így viszont a nyanyának köszönhetően ezután a teljes összeg rám hárult. Gondoltam, elmegyek és beolvasok neki. Amikor azonban ez a tenyeres-talpas hölgyemény a tenyeremet kezdte vizsgálni, megdermedtem a rémülettől. Tudtam magamról a *Little Baby* óta, hogy átütően befolyásolható vagyok, és nem mindegy, ki és mit szuggerál belém. A tehenekre mindig vevő voltam, mióta apám ötéves koromban elvitt a nagybátyámékhoz egy szabolcsi zsákfaluba, ahol naphosszat tudtam nézni őket. Azóta vagyok állatmániás. Bensőséges vonzalmam a tehenekhez egy szagos esemény hosszas szemlélésében is megnyilvánult. Bámultam, ahogy ürítenek. A tehénlepény szagáért egyenesen rajongtam. Olyan országban szeretnék élni, ahol a tehénlepényt orvosságnak használják.

Zsuzsa élete tényleg gyökeresen megváltozott, a férje a rulettasztalnál játszik, százezreket veszít, ő szorong, öklendezik és tűr, esténként egyedül van és az én hívásomat várja.

A tehénjós hosszasan szemlélte a tenyeremet. A balt. Ezt megjegyeztem, mivel balkezes vagyok és a bal tenyerem közepén szemölcs van. A méretes asszonyosság azzal a megjegyzéssel kezdte a vizsgálódást, hogy a barátnője egy tízesért lézerrel megszabadít tőle. Szóval nézte, nézte, majd halkán annyit dödögött, hogy hamarosan alapvető változások nyargalnak át rajtam. Ezt azután nem részletezte. Már tessékelt is kifelé, amikor valami olyasfajta dühroham tört rám, mint amikor a vendég fizetés nélkül megy kifelé az ajtón. Most ugyan én voltam a fizetővendég, de átverve éreztem magam, mert semmit nem kaptam a pénzemért. – Te álszent tehén, te – kiabáltam nem is tréfásan. – Elmondod, hogy mit láttál, vagy kinyuvasztalak! A részletekre vagyok kíváncsi, hallod?!

Általában szépen szoktam beszélni, de ha felbosszantanak, begurulok, megjön az önbizalmam és mezzoszoprán hangom baritonba csap át. A jósguruló rám nézett és látta, hogy most végképp mondania kell valamit. – Szép férfit látok, kedveset, magányosat – hebegte kenetteljes ijedelemmel. Persze hogy ijedelemmel! – Keresztezi az életét a maga életével. – Ha tudná, már hány pasi keresztezte eddig is – vetettem oda, és dührohamomban hozzávágtam a mobiltelefonomat, tele többhavi rezsi ellenértékét érő telefonszámmal.

Múltam egyik kitörölhetetlen emléke egy harminckét éves fura figura születésnap ajándéka volt. Hogy mi volt benne az ajándék? Új megvilágításba helyezte a világban elfoglalt helyemet. Maga sem volt tisztában azzal, hogy fenekestül felforgatja a férfiakra kialakított egyszerű, könnyen felfogható képletet. Férfi egyenlő baszás. A negyvenedik születésnapomon nem akartam dolgozni, mint ahogy a korábbiakon sem tettem, de ez a fiú kikököntetett a megszokott üzletmenetből. Már a telefonban sem hétköznapi módon viselkedett, például többször elsírta magát. Aztán nagyokat hallgatott. Amikor mondtam neki, hogy kivételesen pénteken nem dolgozom, kitalálta, hogy ünnepelek, és közölte, hogy ünnepeljünk együtt. De hát nem is ismerem, vágta oda türelmetlenül, mire annyit mondott elkent hangon, hogy vannak az életben nagy találkozások. Tényleg frenetikus találkozás volt. Lárvaarcával nézett, nézett, majd amikor vetkőzni kezdtem, tenyerét a magasba emelve megállított, halkán csak annyit mondott: – Kedvesem, ne ezt! Ezt nem kérem. – Én álltam megkövülten, ilyen még nem volt a praxisomban, nem tudtam, mit tegyek, hát bámultam rá. – Mit kérsz – kérdeztem valami különleges perverzióra gyanakodva. – Szeress – válaszolta –, szeress engem! – Újra vetkőzni kezdtem. Meztelenül tudok csak szeretni. – Ne, ne – kiáltotta –, nem erre vágyom. Szeress! – Bevillant egy gondolat: megvan, a masszázs. Elkezdtem a hátát dögönyözni. – Nem, nem, ez nem az. Csinálj valami mást. – De mit? – Nem tudom, neked kell tudnod. Amit azzal a pasival csinálsz, akit szeretsz. – Fuldokolva a köhögéstől kirohantam a konyhába egy szendvicsért meg jeges kóláért. A lárvaarcú beleharapott a szendvicsbe, de rögtön ki is köpte. – Ebben hús van – hörögte –, én vege vagyok, ha nem tudnád. Miért nem kérdezed meg előbb, hogy ehetnékem van-e? Nincs ehetnékem. Ne így szeress! – Hirtelen ötlettel magamhoz húztam és elkezdtem vele csókolózni. Amint egy pillanatnyi légvételhez jutott, sóhajtott egyet. – Langyos – heherészett. – Elégedett vagy velem? – kérdeztem elégedetten. – Nem – felel-

te –, de már nem vagy olyan csapnivalóan közhelyes. – Hiúság is van a világon, úgyhogy jól pofon vágtam, meg is bántam rögvest utána. – Na végre, megint történt valami – motyogta kissé ijedten a lárvaarcú, és jól megszorította a pofózós karomat. Nem gondoltam volna keshedt mellkasa alapján, hogy ilyen erősen tud szorítani a kezével. – Na, most már aztán tényleg mutasd meg, hogyan tudsz szeretni – adta megfellebbezhetetlen parancsba. Kínomban letérdeltem elé a földre és belebrekegtem az arcába: – Soha nem voltam szerelmes. – Nekem pedig nem a punádra van szükségem, hanem arra, hogy szeress. Tanulj meg szeretni, Eszter! – Fogalmam sincs, honnan tudta a nevemet. A hirdetésemben a Lili név szerepelt. Most tényleg megijedtem. – Ismerjük egymást? – kérdeztem. – Igen – mondta. Utólag biztos vagyok benne, hogy blöffölt. De akkor delejesen hatott rám. Annyira, hogy megváltoztattam a hirdetésem szövegét, új fotókat készítettem magamról. Luca lettem, aki nemcsak kielégíti, de szereti is a férfiakat.

Kinyitottam a szemem. Fél nyolc elmúlt, muszáj készülődni. A szemüvegem apró darabokban, a tükörben látott fonnyadt masszáról el kell hitetnem, hogy a legszebb arc és test a világon. Tizenegyre jön az első vendég, és előtte a hajamat is el kell intézennem. Ma jön először. Még nem ismerem. Csak a keresztnévét tudom. Bálint.

* * *

Nőre volt szükségem, gyorsan és mindenáron. A hajába akartam túrni, beleszagolni a nyakába, beülni vele egy csehóba, szétalázni a testét, elutazni vele a Bahamákra, mindegy, csak nő legyen. Lizát nem támaszthatom fel, és semmit nem utálok jobban az emlékeknél. Nem tudtam, hogyan induljak el. Improvizáltam. Egy vidéki útról hazafelé megláttam egy csaknem teljesen meztelen lányt az út szélén. A napszemüveg teljesen eltakarta a szemét. Talán rám nézett? Felfigyelt rám? Valamit akar tőlem? Észrevette az egyéniségemet? Hirtelen megálltam, hogy megbizonyosodjak arról, jók-e a megérzéseim.

– Levenné a szemüvegét?

Ezt kértem a lánytól, nem tudom, miért. Zavarban voltam talán. Kerestem valami érzelmi támpontot ebben a gyorstalpalóban.

– Szerencsés vagy, kishaver – válaszolt. – Ilyet még úgysem láttál.

Levette a szemüvegét és én majdnem elájultam. Tényleg, ilyet még nem láttam. Az egyik szeme zöld volt, a másik meg bíborvörös. Amilyen hirtelen megálltam az előbb, olyan hirtelen adtam most gázt. A lány az autóm elé állt.

– Na nézd, a beszari kishaver. Nagyon meleg van, már egy órája toporgok itt a napon.

Tudta, mire indulok be. Az a gondolat, hogy napszúrást kap, a nemi hormonjaimra serkentően hatott. – Na gyere, szállj be – mondtam, könnyedén visszategezve a lányt, bár utálok tegeződni.

– Menjél előre a földúton a szőlőig. Ott fordulj balra, így, még tovább. A diófa alatt jó lesz.

– Rendben, de ne vedd le még egyszer a szemüvedet, kérlek! Borítsunk fátylat a múltra!

A diófa félig kiszáradt, a zöldellő ágai sem hoztak már termést. Az ötezer forint gyorsan gazdát cserélt, ezután már tényleg csak az itt és most érdekelt.

A rét például, amely ott hevert az autóm kerekei előtt. Meggyőződhettem róla, hogy valóban most „megy halni mindörökre”. Az augusztusi kánikula a tikkadt szöcskenyájákat is elnémította. Észvesztő csönd lett, az út zaja legföljebb a bokáig jutott el, a fülemig nem. A poétikus hangulatból egy fekete Porsche látványa riasztott fel. Megfigyelés alatt állok. A járgány mintegy százötven méterre tőlünk parkolt, az erdő szélén. Hol a rendőrség? Ez volt a kijózanodás első gondolata. A kétszínű lány közben elvégezte a dolgát. Legalábbis ő úgy gondolta, mert ránézett az órájára.

– Tíz perc letelt, kishaver. Csomagolunk.

Odapillantottam a Porschéra, és megállapítottam, hogy ez most nem a vita helye. A lány gondosan elrendezte a minilégycott prózai maradványait, mert rend a lelke a testi örömöknek, majd – kérés nélkül – újra lekapta a szemüvegét. Úgy látszik, a zöld és piros szemének villogásával ad jelt a nagyhavnak, hogy lazíthat, vagy éppen ellenkezőleg, helyzet van. A betonútig még eleresztettem egy ernyedt kérdést a gyermekkoráról, csak hogy pszichológusnak nézzen, de otrombán belenevetett az arcomba.

– Ez már újabb menet lenne, kishaver.

Felbúgott a Ford Mondeo motorja. Egy laza mozdulattal még lekaptam a lány szeméről a szemüvegét, és gázt adtam. Bevillant egy pillanatra Liza sápadt arca, és az a gondolat, hogy másként is alakulhatott volna. Majd éles vágás és újra a meggyőző belső erkölcsi parancs: nő kell mindenáron. De most már elegendem lett a rögtönzésekből. Módszeresebb munkába fogtam. Zsolti a nagyanyjánál jó kezekben van, állásomat felmondták, a pénzem még egy darabig kitart, most nincs más dolgom, csak nőt szerezni magamnak. Egy nő, akivel semmi gond nincs. Egyszóval ne olyan legyen, mint Liza. Két napig böngésztem a net hirdetéseit. A hívószóra vártam. „Az idén is várom szeretettel kedves régi és új szeretőimet! Ha tetszem neked és vágysz a csókomra, a puncim ízére és a cickóim tapintására, keress meg!” Sem a puncsi, sem a cickó nem kellett bennem semmilyen gerjedelmet. „Akarod, hogy egy igazán szexi és fiatal csajszi kényére-kedvére játsszon veled? Ha igen, látogass meg, és olyan élményben részesítelek, hogy rájössz, eddigi életedben csak én hiányoztam! Ha kedves és engedelmes leszel, és kedvemre teszel, mert puha nyelveddel a kéjtől nedves puncimmal játszol, így juttatva engem a csúcsra, akkor a hálám sem marad el! Jutalmul, parancsomra rettenetesen megbaszhatsz, hogy sikítsak a gyönyörtől, mikor forró levedet szétkenem formás testemen! Gyere és elégíts ki, te disznó! Belvárosi stúdióban várlak! Kérek mindenkit, hogy számkijelzéssel hívjon!” Nem volt kedvem számkijelzéssel telefonálni. Egyelőre inkognitóban, névtelesen, a lehető legszemélytelenebbül, a háttérben meghúzódva szerettem volna bámulni, hogyan borítja be önfeledten a testem egy másik test. „Vagány csöcsös, belevaló szósi vagyok. Ha szereted a nagy ciciket és a könnyedén dugható popsit, akkor látogass meg! És még egy valami: bunkó vagyok és káromkodok. Ez van. Gyere, te seggfej!” Mit írjak? Bunkó nőre nem vágyott egyetlen porcikám sem, úgyhogy ejtettem a csöcsöst is. Viszont egy másik hirdetés egy szava gyermekkoromat idézte. „Csenge vagyok, és rád várok, ha szereted az érzéki franciát, a kellemes popószexet és a vad lepedőcsatákat. Csak hangosan tudok elélvezni, remélem, ez nem baj. Gyere és kényeztessük egymást tetőtől talpig!” A hangos elélvezéstől ugyan nem lettem túl lelkes, de a lepedőcsaták

gondolata megmozgatta a fantáziám. Elképzelttem, ahogy párnákat dobálunk egymás fejéhez, madártollak repkednek a levegőben, lihegünk, majd kimerülten hullunk a lepedőre, ahogy egykor Dórával, két évvel fiatalabb húgommal. Dóra játékos emléke kiölte belőlem az erotikus izgalmat. Szerencsére ekkor akadt meg a szemem a TE VAGY AZ UTOLSÓ SZERETŐM című hirdetésen, amely végképp felcsigázta az érdeklődésemet. „Temperamentumos, nagyon kedves, péniszrajongó nőstény vagyok! A farkadat a számba veszem és kezezés nélkül jó mélyen lenyomom a torkomon. Ha megfulladok, te voltál az utolsó szeretőm. Na mi lesz már?” Az az igazság, hogy nem gondoltam mélyebben a szavak értelmébe. Ellenkező esetben a telefon közelébe sem kerülök a hír elolvasása után. Azt a gondolatot, hogy egy nő megfulladhat, segélykiáltásnak éreztem, és azonnal bejelentkeztem a temperamentumos nőstényhez.

– Bálint vagyok. Szeretnék az utolsó szeretője lenni, kedves Missz Nőstény.

Kölcsönkértem egyik barátom elegáns öltönyét, hogy minél menőbb fazonnak tűnjek, olyannak, aki akár havi átalányban is képes megállapodni szíve választottjával. Magamhoz vettem bőr aktatászkám. Arcomra húztam áramvonalas napszemüvegem. Ennyi maradt a kétszínű szemű utcaművészről emlékéből. Rózsaszínű selyem nyakkendőm fontos személyt sejtetett. A vizeletszagú és összefirkált belvárosi bérház harmadik emeletére felcaplatva enyhe fulladásérzésem támadt. Missz Nőstény úgy mosolygott rám, mint egy elcsépelet fogpasztareklám, de ez a tény sem segített átlendülni azon a szörnyű felfedezésen, hogy a hirdetéshez mellékelt fotó és a péniszek nagy szakértőjének arca feloldhatatlan ellentmondásban állt egymással. Hiába próbáltam tisztázni a helyzetet. Missz Nőstény nem tárgított attól az álláspontjától, hogy egyazon személyről van szó, csak éppen a fotó pár évvel fiatalabb változatban láttatja őt. Igyekeztem higgadt maradni. Még a hangomat sem emeltem fel. Féltem, egyúttal fel is villanyozott a gondolat, annyira belelovalom magam a személyazonosítás rejtelmébe, hogy a végén tényleg én leszek a hölgy utolsó szeretője. Az önmagát beteljesítő hirdetés rémképe előhozta belőlem a kutató elme ösztöneit. Otthon sorra hívtam fel a lányokat, kikérdeztem őket, lejegyzeteltem minden szavukat, majd összevettem valamennyi jegyzetemet, figyeltem a telefonba bűgő hangok árnyalatait, míg bele nem hajszoltam magam egy dühödött némbor felelőtlen kifakadásába:

– Te szemét, perverz pedofil, te! Ma vagy negyven lányt hívtál fel, megismerem a hangod. Hagyd abba, tűzz el innen, ne próbálkozz tovább, vagy beleverjük a fejed a betonba.

Ez tiszta beszéd volt. Az eredmény egyértelmű: a legtöbb telefonvonal mögül ugyanaz a hang szólal meg. Hogy kinél landolsz, csak a véletlenül múlik. Bálint barátom, ne próbálkozz tovább, úgyis hiába. Mégsem a heteroszexualitás a te műfajod. Add meg magad! Váltás szexuális objektumot, vagy kövesd őseid igazságát: a tökéletesség a lemondásból áll.

Már teljesen feladtam a küzdelmes, nemes harcomat a nőért, amikor olvasószemüvegem lencséje hirtelen elhomályosodott attól a káprázattól, ami a képernyőn ötlött elém:

HA TE IS BENSŐSÉGES ÖLELÉSRE VÁGYSZ SZAVAK NÉLKÜL, SZERETETTEL VÁRLAK. HA PORNÓT KERESSEL, NEM ÉN VAGYOK SZÁMODRA A MEGFELELŐ PARTNER. HA TÉNYLEG ENGEM AKARSZ, KERESD LUCÁT.

Ez nem lehet igaz. Ilyen is van? Luca. Már a név is csiklandozta az ínyemet. Elementáris erotika sugárzott belőle. Amíg nem olvastam el Luca sorait, nem tudtam, mit akarok. Most már tudom. Bensőséges ölelésre vágyom szavak nélkül. A szavak csak megzavarják a gondolataimat. Eszembe juttatják Lizát. Lehet, hogy mégis meg kellett volna látogatnom a kórházban? Mit kellett volna tennem?

* * *

Égtek a gyertyák, amíg Luca átadta magát a forró kádfürdő lazító hatásának. Még egyszer átgondolta az aznapi időbeosztást. Készülődés tizenegy óráig a jól bevált testápoló receptek és az évtizedek óta gondosan begyakorolt feszes menetrend szerint. Ma valahogy nem fűlött a foga a szexhez. Szíve szerint egész nap lustálkodott volna. Korábban már megfigyelte, hogy annál aprólékosabban dolgozza ki teste részleteit, minél kevesebb kedve van a munkához. Ebből pedig egyenesen következett, hogy ma nagyon szép lesz. Azt is megfigyelte, hogy mindig akkor a legvonzóbb, ha új fiú tűnik fel a láthatáron. Délután ötig folyamatosan jönnek a vendégek, alig egy félórája lesz, hogy egyen valamit. Valamit? Mindig ugyanazt a szörnyűséges káposztalevest. Káposztaleves, a gyors zsírégető diéta.

És akkor megcsörrent a telefon. Nem az a nő volt, aki ilyenkor törli magát, hogy minél hamarabb felvegye a kagylót. A telefon hangja egy idő után már dübörgött, de Esztert ez egyáltalán nem zavarta. Egy ideig élvezte a fürdővízből orrába áradó ánizsillatot, végigsimította testét a nyakától a hasáig, majd lassan felállt és kilépett a kádból.

– Halló, Luca vagyok. Megmondod a keresztnevedet? Dániel? Üdvözöllek, Dániel, van egy olyan érzésem, hogy még soha nem jártál nálam. Elmondanád, hogy mit tudsz rólam? A hirdetésemet elolvastad? Nem muszáj emlékezned rá. De mivel nagyon fontos gondolatok vannak benne, jó lenne, ha ismernéd. Akkor gyere, ha bensőséges ölelésre vágysz, szavak nélkül. Hogy vagy te ezzel, Dániel? Nem kell most rögtön döntened, hogy engem választasz-e. Türelmesen foglak várni. Ha jössz, hozzám gyere, egyedül hozzám! Várom a hívásod, Dániel.

A forró víz által fellazított testét végigpásztázta csillogó Magic testápolókrémmel újra és újra. Kimosta a fésűjét és a keféjét. Kivette a foltot nyers színű kosztümszoknyájából, amire éppen aznap nem is volt szükség. Marc and Spencer márkájú blúzán felvarrt egy leszakadt gombot. Fanszörzetén epilátorral igazított egy kicsit. A nő festék nélkül olyan, mint az ökor szarv nélkül, dúdolta közben. A szokásos gyorsmink helyett ma lassabban dolgozott. A több rétegben felpakolt festékek teljesen átrendezték az arcát. A szépség csak smink kérdése, jegyezte meg elégedetten, a tükörből szemlélve átalakulásának egyre látványosabb stációit. A szemére is gondosan ügyelt. A macskaszemet hangszúlyozó szemtust már a felejthetetlen mosolyú Audrey Hepburn is használta. Ekkor jutott a körmökig. Citromlé a szép körmökért, adta ki a jelmondatot. A citromlé kifehéríti az elszíneződött körmöket, a körömágyat puhítja, mint a ló nyerge a húst. Most végre elővehette a körömlakkos üveget, levette róla a kupakot, majd pöttömnyi ecsettel sorra vette az ujjakat, kis, gyűrűs, középső, mutató és hüvelyk. Mindenütt gondosan kirajzolta a hold vonalát. Aztán rá-

csavarta a kupakot a körömlakkos üvegre, felállt, és jobb kezét, mivel nedves volt még, ide-oda mozgatta a levegőben.

Szinte szaggatottan, elnyújtott hangon adta ki magának az utolsó kötelező instrukciót. A mindennapi testápolás végén körkörös mozdulatokkal masszírozd végig lábaidat a térdedtől a combtővedig, miközben enyhe nyomást gyakorolsz a bőrödre. Így megőrzöd tested üdeségét, izmaid erejét, végeredményben lelki békédet. Na jól van, ennyi elég, jelentette ki a tükör előtt, ma is szép leszel, Luca, ahogy illik. Háromnegyed tizenegy lett, mire teljesen elkészült. Újakra cserélte a tövig égett gyertyákat. A vágykorbácsoló illatokról sem felejtkezett el. Még igazított a dekoltázsán, majd jóleső érzéssel leheveredett a kanapéra. És akkor újra megcsörrent a telefon. Ma mindenki engem akar, gondolta.

– Igen, Luca vagyok. Gábor? Nem értem, miért hívsz. Nem én vagyok az, akit keresel. Te nem engem akartál, ezt már tisztáztuk. Nem látom értelmét egy újabb találkozásnak. Nem, nincs értelme újra próbálkozni. Gábor, hagy abba, kérek, ne nyomulj! Igen, múltkor egyszer gyenge voltam, de ez többet nem fordul elő. Nem! Már többször elmagyaráztam. Ez nálam másként van. Isten veled!

Letette a telefont és nézett maga elé. Nem szívesen küldött el senkit. Gábor azonban túllépett minden határon. De erre most nem is akart gondolni. Már korábban észrevette, hogy munkájában a legfontosabb a lelki ráhangolódás. Teljes összpontosítás egyetlen férfira, arra, aki éppen belép az ajtón. Minden másnak meg kell szűnnie abban a pillanatban. A küszöböt átlépő vendég felszáll egy szédítő ringlispíltre, a tárgyak a lakásban körülötte forognak, a tömjénfüst illata átjárja a testét, lebomlanak az addig áttörhetetlennek tűnt gátlásai, és olyan illúziója támad, hogy itt és most, és csak itt és csak most gyermekkori vad vágyai végre beteljesednek....

Éppen tizenegy órakor megszólalt a csengő. Luca felhúzta piros tűsarkú cipőjét, és mit sem sejtve ajtót nyitott. Magas, jóképű, harmincöt év körüli, rózsaszín nyakkendő, elegáns férfi állt az ajtóban, kezében tíz szál fehér rózsával. És még valami: a férfi teli szájjal mosolygott.

Luca is ott állt az ajtóban, szemben az ismeretlen férfi egész alakos látványával, és gyermekkori mesék jutottak eszébe a *My Little Pony*-korszak előtti időkből. Lovagkori mesék voltak. Ahogy a csecsemő ösztönösen átmásolja anyja mosolyát, úgy Luca arcát is ismeretlen mosoly rajzolta át.

A rózsák a helyükre, szív alakú kerámiavázába kerültek, és Luca a férfinak is helyet keresett lakása régi és új tárgyai között.

– Foglalj helyet, Bálint. Vagy Valentine? Hozhatok kávé? Egy vagy két cukor? Megéheztél? Mit hozzak, mit szeretnél? Egy pohár pezsgő? Campari jéggel? Érezd otthon magad. Ez a nappali, ott van a hálószoba, ott fogunk szeretkezni. Emitt a fürdőszoba, a tiszta törülköző ki van készítve, addig meg is fürödhetsz. A masszázsolajat mindjárt hozom.

Bálint azonban nem ült le a számára kijelölt székre félszegen, nem várta kezét tördelve, míg az előírások betartásával végre eljut odáig, hogy kiderül, nem ő a megfelelő férfi, sőt nem ment a fürdőszobába sem, megszabadulni ruháitól és gátlásaitól. Tekintetét a gyertyák ide-oda imbolygó lángnyelve által vezetve röpké pillantást vetett a hálószobára, a tiszta és fehér lepedővel takart franciaágyra, és akkor már tudta, mit kell tennie.

Soha ilyen közel nem volt ahhoz, hogy a lehető legkevesebb energia befektetésével a lehető legkedvesebb nőt szerezzé magának, ha csak néhány órára is, hogy aztán újra lendületet vegyen az élete, visszanyerje régi bátorságát, és túljusson Lizán is végre. Egy másodpercnyi elvesztegetni való ideje sem volt. Ahogy eltűnt Luca a konyhaajtóban, azonnal utána eredt, a háta mögé lépett, átölelte és magához szorította.

A képzeletbeli külső szemlélő csak annyit foghatott fel, hogy a férfi szexuális kezdeményezése gyors visszhangra talált. A gyermekmesék által elvarázsolt Luca a határozott érintéstől egy pillanatra megvonaglott. Arra sem volt ideje, hogy átgondolja, helyénvaló-e mindaz, ami vele történik, és a pillanat törtrésze arra sem volt elég, hogy az aznapra egymást követő sorrendben bejelentkezett férfiakat értesítse a műsorváltozásról. Ott a konyhában, a kővön, a szemétvödör és a morzsaszívó társaságában, a kávé, a pezsgő, a jeges Campari, a masszázsolaj, a zuhanyfürdő és a franciaágy kihagyásával, minden teketória nélkül beleolvadt a férfi férfiasságába.

Órák múlva, talán már szürkületett, a férfi ránézett az órájára. Hirtelen felugrott a padlófűtéstől és a két test melegétől felpuhult konyhakőről, és feltűnően készülődni kezdett. – Ne menj még – mondta a nő, nem titkolva hirtelen támadt végtelen vonzalmát a férfi iránt –, maradj itt éjszakára! A nyomaték kedvéért még odahúzta szájához a férfi fülét és beleharapott. A férfit azonban a füléből kiszivárgó vér sem tartotta vissza, tudta, hogy most már nem maradhat. Mint egy felhúzható játékmedve, amely elegendő mechanikus energiát nyert ahhoz, hogy továbbgördüljön, Bálint úgy magasodott az asszony fölé megállíthatatlanul. – Úristen – kiáltott fel, hanyagul ránézve az órájára, és még csak meg sem bicsaklott a hangja –, egy nagyon fontos üzleti tárgyalásról késtem le. – Mennyi a veszteséged – kérdezte a nő. A férfi alig hallhatóan mormolta el az összeget. A nő ekkor szó nélkül benyúlt a tárcájába, kivett egy köteg papírpénzt és a férfi kabátja zsebébe tette. A tranzakció észrevehetetlenül rövid ideig tartott. A férfi még csak nem is szabadkozott, ahogy veleszületett kedvességgel megköszönte a neki járó útravalót, száját a nő puha szájához érintve valamiféle búcsúsót hebegett és eltűnt a szürkület homályában, hogy az asszonynak csak egy férfiasan csengő hang maradjon, amely még sokszor visszhangozni fog álmatlan éjszakáin.